

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

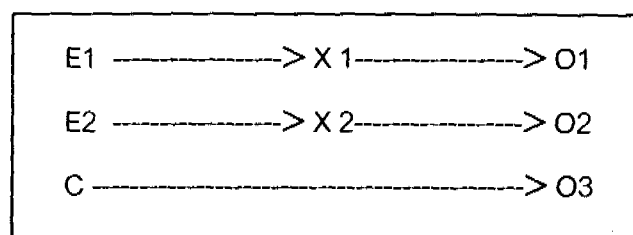
การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก” ได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental) แบบ one group posttest only design โดยมีรูปแบบการทดลองแบบ Static Group Comparison โดยการเปรียบเทียบการรับรู้ภาพยนตร์จากคนหูหนวก 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1, ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 และ ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภาพที่ 9

รูปแบบการทดลองแบบ static group comparison

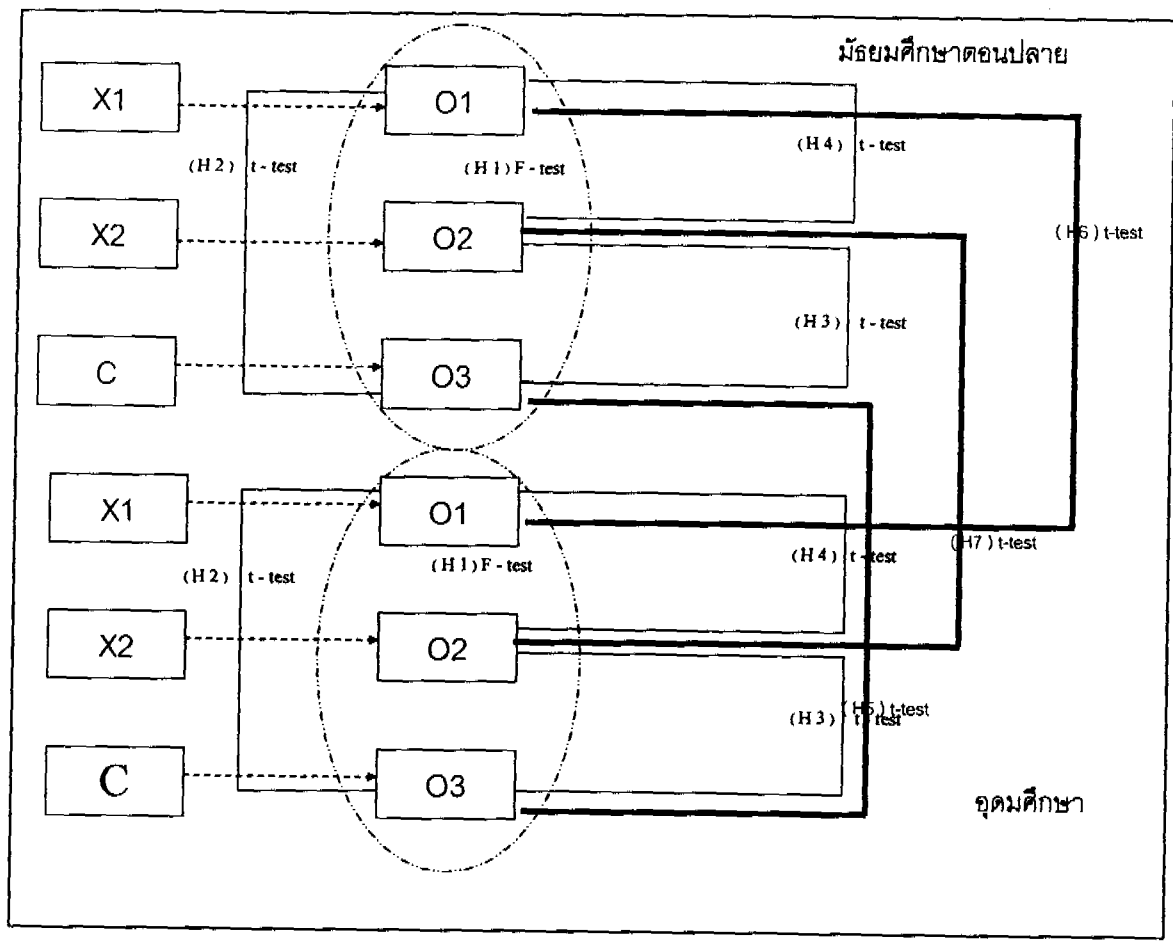

จากภาพ สามารถอธิบายได้ดังนี้ การศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษาโดยการแบ่งกลุ่มผู้ทดลองที่เป็นคนหูหนวกที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป และมีสายตาบอด จำนวน 45 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน โดยให้กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 (E1) คือคนหูหนวก โดยให้ชมสื่อภาพยนตร์ที่จัดกระทำ (X1) เป็นภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 คือคำบรรยายบทสนทนาของตัวแสดง (Dialogue) และคำบรรยายบทบรรยาย (Narration) อย่างครบถ้วนและมีคำบรรยาย เสียงประกอบ (Sound Effects) หรือเสียงดนตรี (Music) ด้วย และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 (E2) คือ คนหูหนวกที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป โดยให้ชมสื่อภาพยนตร์ที่จัด

กระทำ (X2) เป็นภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 คือคำบรรยายในบทสนทนาของตัวแสดง (Dialogue) และคำบรรยายบทบรรยาย (Narration) ที่ลดจำนวนคำบรรยายในประโยคที่มีความยาวให้เหลือเพียง 5-6 คำใน 1 บรรทัด โดยยังคงความหมายเดิมไว้ และมีคำบรรยายเสียงประกอบ (Sound Effects) หรือเสียงดนตรี (Music) ด้วย ส่วนกลุ่มควบคุม (C) คือคนหนุ่มสาวที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 15 คน ให้ชมสื่อภาพยนตร์เรื่องเดียวกันที่ไม่มีคำบรรยาย แล้ววัดผลคะแนนจากแบบทดสอบการรับรู้ภาพยนตร์ ด้วยการวิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติ Independent Sample t - test และ One - Way ANOVA

ภาพที่ 10

รูปแบบการทดลองและการทดสอบสมมติฐาน

โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย และ กลุ่มที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาอุทกศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและ นักศึกษาอุทกศาสตร์ระดับอุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล นักศึกษาอุทกศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือนักเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน โสตศึกษา ซึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร มีทั้งสิ้น 2 โรงเรียนคือโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ และ โรงเรียนเศรษฐเสถียร จากนั้นคัดเลือกโรงเรียนที่เป็นตัวแทนของนักศึกษาอุทกศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การคัดเลือกแบบ Simple Random Sampling ด้วยการจับฉลาก ผลปรากฏว่าจับฉลากได้โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่เปิดสอนคนหูหนวกในระดับมัธยมศึกษา จากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดย การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นคนหูหนวกที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป และมีสายตาเป็นปกติ โดยคัดเลือกมาจำนวน 45 คน กลุ่มทดลองแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน ส่วน ใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นคนหูหนวกที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไปและมีสายตาเป็นปกติ นักศึกษาอุทกศาสตร์ระดับอุดมศึกษา คือนักศึกษาที่เรียนที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล จ.นครปฐม ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาแห่งเดียวที่มีการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้พิการ จากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นคนหูหนวกที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป และมีสายตาเป็นปกติ โดยคัดเลือกมาจำนวน 45 คน กลุ่มทดลองแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คนและกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คนใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นคนหูหนวกที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป และมีสายตาเป็นปกติ

การศึกษานี้มีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็น ดังต่อไปนี้

1. นักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

1.1 ติดต่อผู้อำนวยการโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆด้วยวิธีการโทรศัพท์เพื่อขออนุญาตอย่างไม่เป็นทางการก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ขอดำเนินการเก็บข้อมูลอย่างเป็นทางการโดยกำหนดวันและเวลาการเก็บข้อมูลตามที่ได้ติดต่อไว้

1.2 ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 60 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน เป็นนักเรียนหญิง 23 คน (ข้อมูลจากฝ่ายวิชาการ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ สํารวจวันที่ 10 มิถุนายน 2548) ใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นคนหูหนวก และมีสายตาเป็นปกติ โดยคัดเลือกมาจำนวน 45 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

2. นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษา

2.1 ติดต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยราชสุตา มหาวิทยาลัยมหิดล ด้วยวิธีการโทรศัพท์เพื่อขออนุญาตอย่างไม่เป็นทางการก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ขอดำเนินการเก็บข้อมูลอย่างเป็นทางการโดยกำหนดวันและเวลาการเก็บข้อมูลตามที่ได้ติดต่อไว้

2.2 ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาที่มีความพิการทางการได้ยิน (หูหนวก) ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวน 71 คน เป็นนักศึกษาชาย 34 คน เป็นนักศึกษาหญิง 37 คน (ข้อมูลจากฝ่ายการศึกษา วิทยาลัยราชสุตา มหาวิทยาลัยมหิดล) ใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องเป็นคนหูหนวก และมีสายตาเป็นปกติ โดยคัดเลือกมาจำนวน 45 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายแตกต่างกัน ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ คือ คำบรรยายต้นแบบ 1, คำบรรยายต้นแบบ 2 และภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์

สมมติฐานที่ 2 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ทำให้คนหูหนวก รับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

ตัวแปรอิสระ คือ คำบรรยายต้นแบบ 1 และภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์

สมมติฐานที่ 3 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์
ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

ตัวแปรอิสระ คือ คำบรรยายต้นแบบ 2 และภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์

สมมติฐานที่ 4 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์
ดีกว่าภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1

ตัวแปรอิสระ คือ คำบรรยายต้นแบบ 2 และคำบรรยายต้นแบบ 1

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์

สมมติฐานที่ 5 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย
ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวแปรอิสระ คือ ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์จากภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

สมมติฐานที่ 6 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 1 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวแปรอิสระ คือ ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์จากคำบรรยายต้นแบบ 1

สมมติฐานที่ 7 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 2 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

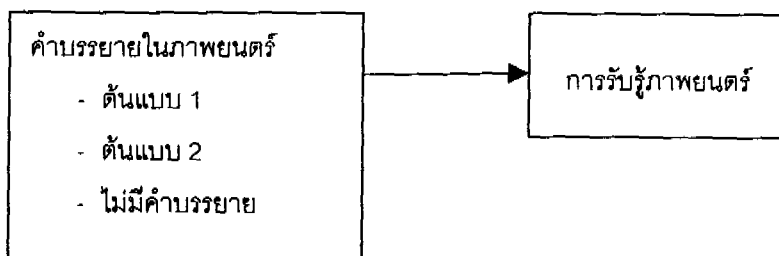
ตัวแปรอิสระ คือ ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ภาพยนตร์จากคำบรรยายต้นแบบ 2

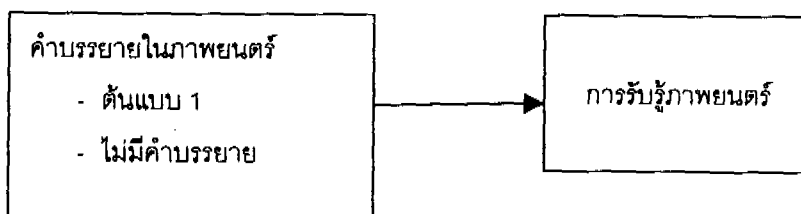
ภาพที่ 11

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสมมติฐาน

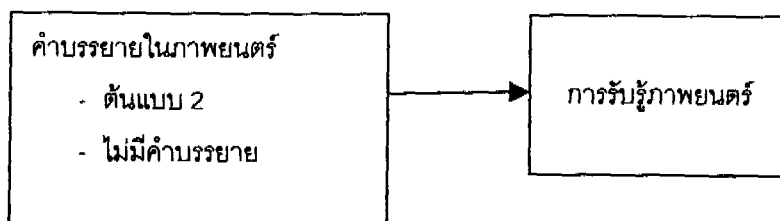
สมมติฐานที่ 1

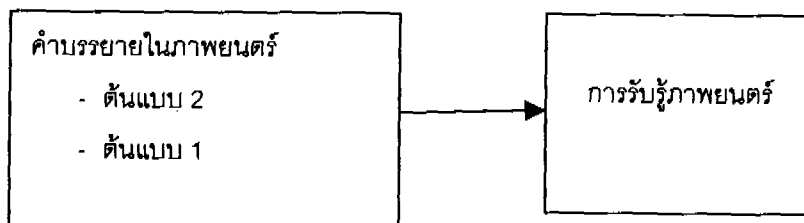
สมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 3

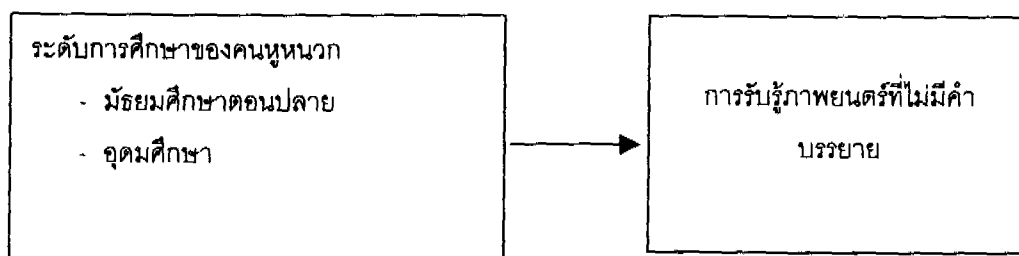

สมมติฐานที่ 4

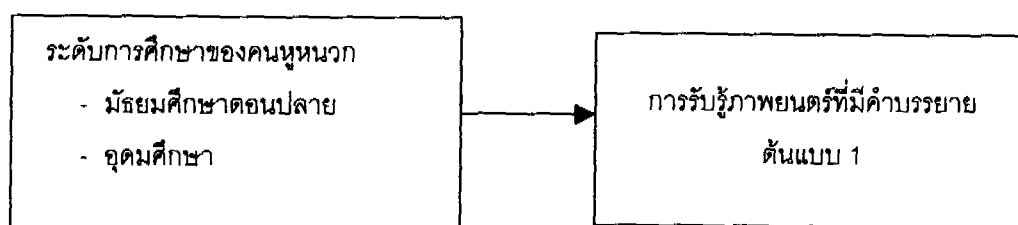

ภาพที่ 11 (ต่อ)

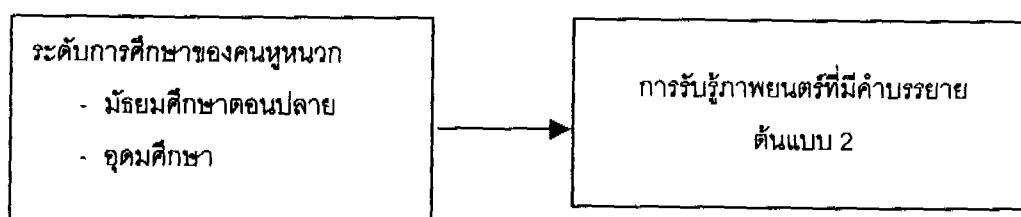
สมมติฐานที่ 5

สมมติฐานที่ 6

สมมติฐานที่ 7

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

การศึกษครั้งนี้ มีเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา 2 ประเภท คือ

1. เครื่องมือที่ใช้เป็นตัวจัดกระทำ (Treatment)
2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เป็นตัวจัดกระทำ (Treatment)

ภาพยนตร์สั้นที่ผลิตโดยนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เรื่อง "ขวดเล่า" เป็นภาพยนตร์บันเทิงที่ใช้เสียงในภาพยนตร์ครบถ้วนคือ เสียงสนทนาของตัวละคร (Dialogue) เสียงบรรยาย (Narration) เสียงประกอบ (Sound Effects) และเสียงดนตรี (Music) ความยาว 12 นาที มีการจัดกระทำ (Treatment) ดังนี้คือ

1. ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย คือภาพยนตร์เรื่อง "ขวดเล่า" ที่ไม่มีคำบรรยายใช้สำหรับฉายให้กับกลุ่มควบคุมชมและทำการทดสอบการรับรู้ภาพยนตร์จากแบบทดสอบ
2. ภาพยนตร์ที่ใช้ คำบรรยายต้นแบบ 1 คือ ภาพยนตร์เรื่อง "ขวดเล่า" ที่มีคำบรรยายเสียงที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ทั้งหมด ดังนี้คือ เสียงสนทนาของตัวละคร (Dialogue) เสียงบรรยาย (Narration) เสียงประกอบ (Sound Effects) และเสียงดนตรี โดยการใช้ตัวอักษรบรรยายขนาดความสูง 0.5 นิ้ว จำนวนอักษรประมาณ 10 คำ ภายใน 1-2 บรรทัด ตามเกณฑ์ของณรงค์ สมพงษ์ (2527, น. 186) และ ให้การปรากฏคำบรรยายแต่ละครั้งไม่น้อยกว่า 2 วินาทีครึ่ง เป็นไปตามข้อกำหนดของ หน่วยงาน ICT ของประเทศอังกฤษ (ICT Guidance on Standard for Subtitling 1999, p. 4) โดยให้คำบรรยายตรงกับเสียงที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ทั้งหมด ใช้สำหรับฉายให้กับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และทำการทดสอบการรับรู้ภาพยนตร์จากแบบทดสอบ
3. ภาพยนตร์ที่ใช้ คำบรรยายต้นแบบ 2 คือภาพยนตร์เรื่อง "ขวดเล่า" ที่มีคำบรรยายเสียงที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ทั้งหมด ดังนี้คือ เสียงสนทนาของตัวละคร (Dialogue) เสียงบรรยาย (Narration) เสียงประกอบ (Sound Effects) และเสียงดนตรี โดยการใช้ตัวอักษรบรรยายขนาดความสูง 0.5 นิ้ว ลดจำนวนคำบรรยายในประโยคที่มีคำบรรยายมากๆ โดยกำหนดจำนวนอักษรประมาณ 5-6 คำ ภายใน 1-2 บรรทัด และยังคงความหมายเดิมไว้ ตามผลการวิจัยของ สุจิตรา ดิกวัฒน์นันท์ (2531) และ ให้การปรากฏคำบรรยายแต่ละครั้งไม่น้อยกว่า 2 วินาทีครึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดของ หน่วยงาน ICT ของประเทศอังกฤษ (ICT Guidance on Standard

for Subtitling 1999, p. 4) ใช้สำหรับฉายให้กับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 และทำการทดสอบการรับรู้ ภาพยนตร์จากแบบทดสอบ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้เป็นตัวจัดกระทำ (Treatment)

1. คัดเลือกภาพยนตร์ที่มีเสียงในภาพยนตร์ครบถ้วนคือ เสียงสนทนาของตัวละคร (Dialogue) เสียงบรรยาย (Narration) เสียงประกอบ (Sound Effects) และเสียงดนตรี (Music) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพยนตร์เป็นผู้พิจารณาความเหมาะสมในด้านเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ ได้แก่ รองศาสตราจารย์ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ อาจารย์ประจำภาควิชาภาพนิ่งและภาพยนตร์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ อาจารย์ยุวียง อนุมานราชธน อาจารย์ประจำภาควิชาการถ่ายภาพและภาพยนตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปรากฏว่าภาพยนตร์เรื่อง "ขวดเล่า" มีความเหมาะสมที่จะใช้เป็น ภาพยนตร์ที่ใช้สำหรับการทดลอง

2. สร้างคำบรรยายต้นแบบ 1 โดยการใช้ตัวอักษรบรรยายขนาดความสูง 0.5 นิ้ว จำนวนอักษรประมาณ 10 คำ ภายใน 1-2 บรรทัด ตามเกณฑ์ของณรงค์ สมพงษ์ (2527, น. 186) และ ให้การปรากฏคำบรรยายแต่ละครั้งไม่น้อยกว่า 2 วินาทีครึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดของ หน่วยงาน ICT ของประเทศอังกฤษ (ICT Guidance on Standard for Subtitling 1999, p. 4) โดยบรรยายเสียงที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ทั้งหมด ดังนี้คือ เสียงสนทนาของตัวละคร (Dialogue) เสียงบรรยาย (Narration) เสียงประกอบ (Sound Effects) และเสียงดนตรี จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพยนตร์พิจารณาความเหมาะสมของขนาดของตัวอักษรที่ใช้บรรยาย และระยะเวลาที่ปรากฏ ได้แก่ รองศาสตราจารย์ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ อาจารย์ประจำภาควิชาภาพยนตร์และ ภาพถ่าย คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ อาจารย์ยุวียง อนุมานราชธน อาจารย์ประจำภาควิชาการถ่ายภาพและภาพยนตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสาร มวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปรากฏว่าคำบรรยายที่สร้างขึ้น มีความเหมาะสมที่จะใช้สำหรับการทดลอง

3. สร้างคำบรรยายต้นแบบ 2 โดยวิธีการสร้างคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ระบุ รายละเอียดไว้ในภาคผนวก จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพยนตร์พิจารณาความเหมาะสมของ จำนวนคำบรรยายที่เหมาะสมกับคนหูหนวก ขนาดของตัวอักษรที่ใช้บรรยาย และระยะเวลา ที่ปรากฏ ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เบญจพร ศักดิ์ศิริ อาจารย์ประจำวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล อาจารย์กานต์ อรรถยุกติ อาจารย์ประจำ (เป็นคนหูหนวก) วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล นายพัฒน์ พิชญเดชะ คนหูหนวกจากสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

และคุณพวงแก้ว กิจธรรม ผู้จัดการมูลนิธิพัฒนาคณพิการไทย ปรากฏว่าคำบรรยายที่สร้างขึ้น มีความเหมาะสมที่จะใช้สำหรับการทดลอง

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบรวมอยู่ในชุดเดียวกัน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะประชากร ส่วนแบบทดสอบ เป็นการทดสอบ ประกอบไปด้วย คำถามจำนวน 33 ข้อ โดยแบ่งโครงสร้างของคำถาม ได้แก่

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับการรับรู้ภาพยนตร์ จำนวน 30 ข้อ ประกอบด้วย

- คำถามการเรียงลำดับเรื่องราวของภาพยนตร์ ผู้ตอบแบบทดสอบต้องสามารถ ลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ได้อย่างถูกต้อง จำนวน 6 ข้อ
- คำถามเกี่ยวกับบุคลิกของตัวละคร ผู้ตอบแบบทดสอบต้องสามารถบอก อุปนิสัย และ พฤติกรรมของตัวละครได้อย่างถูกต้อง จำนวน 8 ข้อ
- คำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ ผู้ตอบแบบทดสอบต้อง สามารถบอกเหตุการณ์ที่เกิดในภาพยนตร์ได้อย่างถูกต้อง เช่น ประโยคคำพูดของตัวละคร, บรรยากาศที่เกิดขึ้นในบางฉาก จำนวน 16 ข้อ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป จำนวน 3 ข้อ ประกอบด้วย

- ชื่อ สกุล
- ระดับการศึกษา
- ระดับในการได้ยินเสียง

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดการรับรู้ภาพยนตร์ โดย แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้คือ คำถามเกี่ยวกับเรื่องราวของภาพยนตร์ คำถามเกี่ยวกับบุคลิกของตัวละคร และคำถามเกี่ยวกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพยนตร์เป็นผู้พิจารณาความเหมาะสม ของคำถาม ได้แก่ รองศาสตราจารย์ปิยกุล เลาว์ณยศิริ อาจารย์ประจำภาควิชาภาพยนตร์และ ภาพถ่าย คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ อาจารย์ยุวียง อนุมานราชธน อาจารย์ประจำภาควิชาการถ่ายภาพและภาพยนตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสาร

มวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปรากฏว่าคำถามที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม
สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบการรับรู้ภาพยนตร์

หลังจากออกแบบเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจาก
วิทยาลัยราชสุดาตรวจสอบความถูกต้องเพื่อแปลเป็นท่าภาษามือ (Sign Language) เพื่อให้กลุ่ม
ตัวอย่างสามารถเข้าใจคำถามจากแบบทดสอบ และแบบสอบถามได้อย่างถูกต้อง โดย อาจารย์
กานต์ อรรถยุกติ อาจารย์ประจำวิทยาลัยราชสุดา เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของท่าภาษามือ
และ นางสาวธัญพร นวลพุ่ม เป็นผู้แสดงท่าภาษามือ

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้เป็นตัวจัดกระทำ (Treatment) สื่อภาพยนตร์ที่ได้รับการจัดกระทำ
(Treatment) นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง คือ นายพัฒน
พิชญเดชะ คนูหนวกจากสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย และคุณพวงแก้ว กิจธรรม ผู้จัดการ
มูลนิธิพัฒนาคนพิการไทย เพื่อทำการปรับแก้ไขความบกพร่องที่อาจเกิดขึ้น ผลปรากฏว่า
ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีเหมาะสมสำหรับการวิจัย

2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจากวิทยาลัยราชสุดาตรวจ
สอบความถูกต้องและแปลเป็นท่าภาษามือ (Sign Language) โดย อาจารย์กานต์ อรรถยุกติ
อาจารย์ประจำวิทยาลัยราชสุดา และ นางสาวธัญพร นวลพุ่ม เป็นผู้แสดงท่าภาษามือ หลังจาก
ดำเนินการปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจึงนำไปทดลองใช้ (Pretest) กับนักเรียน
หูหนวกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตตัพพะมหาเมฆ ผลปรากฏว่าไม่เกิดปัญหาการทดลองใช้
เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้มีเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการทดลอง โดยใช้การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-
Experimental) แบบ One group posttest only design

กำหนดการวัดค่าตัวแปรในการวิจัย

การศึกษานี้ได้ทำการวัดตัวแปรการรับรู้ภาพยนตร์ภายหลังจากการชมภาพยนตร์ จากจำนวนคำถาม 30 ข้อ แบ่งเป็น

- คำถามการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ จำนวน 6 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 - ถ้าตอบคำถามการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ได้อย่างถูกต้อง ได้ 1 คะแนน
 - ถ้าตอบคำถามการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ได้ไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน
 - คำถามเกี่ยวกับบุคลิกของตัวละคร จำนวน 8 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 - ถ้าตอบคำถามบุคลิกของตัวละครได้อย่างถูกต้อง ได้ 1 คะแนน
 - ถ้าตอบคำถามบุคลิกของตัวละครได้ไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน
 - คำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ จำนวน 16 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
 - ถ้าตอบคำถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ได้อย่างถูกต้อง ได้ 1 คะแนน
 - ถ้าตอบคำถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ได้ไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน
- การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างโดยการหาค่าเฉลี่ย เพื่อพรรณนาคุณลักษณะตัวแปรการรับรู้ภาพยนตร์

การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล

เนื่องจากการศึกษานี้มีปัญหาคำถามวิจัย 2 ส่วน คือ

1. คนหนุ่มสาวสามารถรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายอย่างไร
2. คำบรรยายในภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับคนหนุ่มสาว ควรเป็นอย่างไร

ส่วนที่ 1 ใช้แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อภิปรายในรูปแบบของการประมวลความรู้ ในส่วนที่ 2 ใช้การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบทดสอบด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Window โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐานการวิจัยมี 2 ประเภท ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ความถี่ และ ร้อยละ เพื่ออธิบายข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ โดยนำเสนอในรูปตารางประกอบกราฟความถี่บรรยาย และใช้

ความถี่, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายข้อมูลด้านการรับรู้ภาพยนต์ของคนหนุ่มสาว ดังนี้

นำคะแนนการรับรู้ด้าน การลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์, บุคลิกของตัวละคร และ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ ในแต่ละการทดลอง ทำให้เป็นค่าร้อยละ เพื่อแสดงสัดส่วนการรับรู้ภาพยนต์ในแต่ละส่วน ดังนี้

1.1 คำถามการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ จำนวน 6 ข้อ ในแบบทดสอบ 1 ชุด การทดลองมีจำนวนแบบทดสอบทั้งสิ้น 15 ชุด ดังนั้น จึงมีจำนวนข้อคำถาม 90 ข้อ สามารถคิดเป็นร้อยละโดยวิธีเทียบบัญญัติไตรยางค์

$$\frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูกทั้งหมดในการทดลอง}}{\text{จำนวนรวมของคำถามการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์}} \times 100 = \text{ร้อยละ}$$

หรือ

$$\frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูกทั้งหมดในการทดลอง}}{90} \times 100 = \text{ร้อยละ}$$

1.2 คำถามบุคลิกของตัวละคร จำนวน 8 ข้อ ในแบบทดสอบ 1 ชุด การทดลองมีจำนวนแบบทดสอบทั้งสิ้น 15 ชุด ดังนั้น จึงมีจำนวนข้อคำถาม 120 ข้อ สามารถคิดเป็นร้อยละโดยวิธีเทียบบัญญัติไตรยางค์

$$\frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูกทั้งหมดในการทดลอง}}{\text{จำนวนรวมของคำถามบุคลิกของตัวละคร}} \times 100 = \text{ร้อยละ}$$

หรือ

$$\frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูกทั้งหมดในการทดลอง}}{120} \times 100 = \text{ร้อยละ}$$

1.3 คำถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ จำนวน 16 ข้อ ในแบบทดสอบ 1 ชุด การทดลองมีจำนวนแบบทดสอบทั้งสิ้น 15 ชุด ดังนั้น จึงมีจำนวนข้อคำถาม 240 ข้อ สามารถคิดเป็นร้อยละโดยวิธีเทียบบัญญัติไตรยางค์

$$\frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูกทั้งหมดในการทดลอง}}{\text{จำนวนรวมของคำถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์}} \times 100 = \text{ร้อยละ}$$

หรือ

$$\frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูกทั้งหมดในการทดลอง}}{240} \times 100 = \text{ร้อยละ}$$

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ได้แก่ Independent Sample T-test และ One - Way ANOVA เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามในสมมติฐานต่างๆ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายแตกต่างกันทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ One - Way ANOVA

สมมติฐานที่ 2 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ Independent Sample T-test

สมมติฐานที่ 3 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ Independent Sample T-test

สมมติฐานที่ 4 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ Independent Sample T-test

สมมติฐานที่ 5 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ Independent Sample T-test

สมมติฐานที่ 6 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ Independent Sample T-test

สมมติฐานที่ 7 นักศึกษาทุนวาระระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 2 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานคือ Independent Sample T-test